

[Erhard Jakobsen.]

gøre os klogere og lave om på de idealer og de ideologier, som dansk idræt kører efter.

Kurt Hansen (VS):

Uanset om hr. Erhard Jakobsen nu brugte næsten hele sin tale på at fortælle os, vi ikke skulle diskutere ideologier og lignende ting, når vi diskuterede sport, så vil jeg dog ikke undlade at komme med nogle betragtninger omkring det alligevel. Jeg vil tillade mig at tage et lidt andet udgangspunkt, end de fleste af ordførerne i denne debat har taget, fordi der er nogle ting, jeg mener bør med ind i det, når vi diskuterer den udvikling, som sporten og idrætten i det hele taget har undergået.

Jeg mener, det er tydeligt at se, hvordan og hvorledes de store idrætsforbund og hvordan vore sportsjournalister skriver idrætskultur med stort K. De lægger megen vægt på at betragte, og få andre til at betragte for den sags skyld, sporten som noget særligt, som et eller andet, der er ophøjet. Vi betragter idræt og sport i det hele taget som en aktivitet på lige fod med øvrige aktiviteter, men vi mener, der er mange skævheder i idrætten, som den bliver dyrket i dag. Det drejer sig jo om, at man skal mærke glæden ved at kunne beherske hele sin krop; det er jo det, der er sagen i det.

Arbejderidrætten, som vi kendte den fra 1920'erne og 1930'erne, havde for mig at se mange gode sider. Der var tale om et bredt samvær imellem folk. Der var tale om, at man så de her ting som en del af samfundet, hvor man udøvede sin idræt i forbindelse med de øvrige kulturelle og sociale sammenhænge, som man indgik i. Men det fik socialdemokraterne jo likvideret dengang i slutningen af 1930'erne. Man skulle jo for alvor ind i det her fine selskab, og det måtte naturligvis koste noget. Dér måtte man give afkald på noget af det, der var ved at blive opbygget inden for arbejderorganisationerne dengang, netop arbejderidrætten. Så kan man selvfølgelig spørge sig selv om, hvordan socialdemokratiet ideologisk kan ligge til venstre for midten, når man totalt har lagt ideologien på hylden.

Arbejderidrætten blev som sagt likvideret, og man gik ind i Dansk Idræts-Forbund. Det forbund var jo fuldstændig upolitisk, som man formulerede det, her var id-

rætten virkelig i gode hænder, her var ikke noget at være nervøs for, når man skulle se på, hvordan og hvorledes folk eventuelt opfattede deres idrætsudøvelse i forhold til samfundets øvrige aktiviteter. Men inden for de seneste år har man jo nok set en vis tendens til, at også Dansk Idræts-Forbund lægger op til, at man trods alt har en eller anden politisk funktion. Vi har jo i stadig større omfang hørt danske idrætsledere omtale vores — ja, nu siger jeg vores, men topidrætsfolk fra Danmark som værende landets repræsentanter udadtil, og det er helt klart noget af det, der er blevet intensiveret mere og mere i den her snak.

Selvfølgelig bruger man da sporten politisk. Hvad var det, der skete i 1968 i forbindelse med invasionen i Tjcekoslovakiet? Dansk Idræts-Forbund opfordrede vores aktive sportsudøvere til at undlade at rejse til Sovjetunionen, til Polen, til Bulgarien, til DDR og andre steder, jeg ikke lige kan komme i tanker om her. Det kaldte man sikkerhedspolitik. Man kunne godt rejse til Tjcekoslovakiet, og man kunne også godt rejse til Vesttyskland, selv om Bulgarien lå over 2.000 km væk, men det var af sikkerhedspolitiske årsager. Det har ikke noget at gøre med, at jeg støtter eller billiger, hvad der skete i Tjcekoslovakiet i 1968. Mit parti gav dengang udtryk for, hvad vi mente om det, og det mener vi stadig væk, vi mener, det var forkert. Men det er for klart at bevise, hvordan der er en politisk sammenhæng imellem sporten og den måde, den optræder på udadtil. Der var jo ikke noget med, at Dansk Idræts-Forbund opfordrede ABs spillere — jeg tror, det var samme år som Tjcekoslovakiet — til ikke at ville spille mod AEK-Athen fra det fascistiske Grækenland. Det var der ikke tale om, tværtimod. Og der var ikke tale om, at Dansk Idræts-Forbund opfordrede vores spillere på fodboldlands holdet til at lade være med at spille imod det fascistiske Spanien sidste år. Selvfølgelig var der da ikke det. Det er klart, at der er en snæver sammenhæng mellem politik og sport.

Konkurrenceidrætten, kan man sige, hænger klart sammen med den måde, samfundet i øvrigt er indrettet på. Konkurrenceidrætten skal naturligvis bruges til at stimulere den almene konkurrence, som findes i samfundet. Den skal bruges til at hånd-